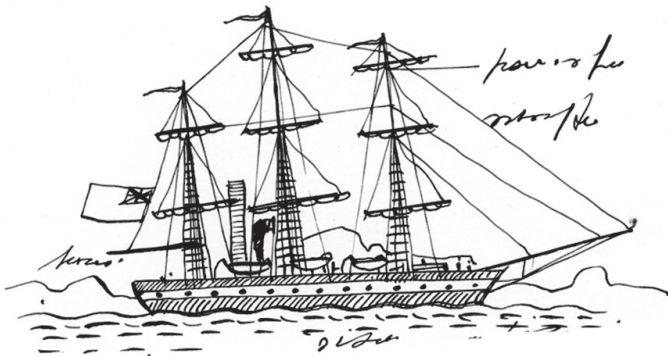

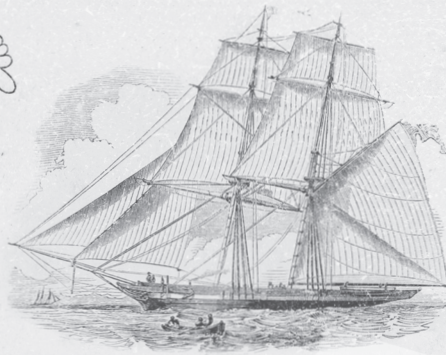
Ulysses Moore

L'illa dels rebels

Traducció de Roser Homar

laGalera

CAPÍTOL 1

L'ENDEMÀ

ON ES DESCOBREIX QUE FINS I TOT ALS GRANS VIATGERS
ELS CONVÉ EXPLICAR SEMPRE
TOTA LA VERITAT SOBRE ELS SEUS VIATGES.

*De la...
... 1 - 2 - A - De, A - De
... ..*

El vent, el vent, el vent!
Ja no bufava. Ni tan sols un oreig, una mica de
brisa, un subtil ventijol.

La badia de Kilmore Cove estava suspesa en un artificial silenci i la Penelope, des de dalt la casa, al cim del penya-segat, esperava que alguna cosa trenqués aquell encanteri mut. El sicòmor del jardí reposava immòbil a pocs metres de la seva mirada. La lluna, grossa, inclement. El cel, aclofat en el bressol del mar.

Hi havia gent al poble. Es veien els llums encesos. I quina gent! Bucaners, bandolers, tallacolls. Els pitjors paios dels llocs imaginaris, que probablement en aquell precís instant bramaven pels carrers, s'estomacaven o cantaven obscenitats en algun dialecte estrafolari.

I com era, doncs, que no n'hi arribava ni un sol so?

Perquè el vent era d'afrau i reposava entre els esculls, va pensar la Penelope.

Llavors, a la seva esquena, el terra va cruixir, subtil. I l'encanteri va trencar-se. Ella sabia que els seus hostes dormien al pis de dalt i que, per tant, no hi havia cap amenaça que pogués espantar-la. Però, tanmateix, estava espantada.

—Amor meu —va xiuxiuejar l'Ulysses Moore apropant-s'hi.

Aquella paraula, va pensar ella. Era justament aquella

la paraula que l'aterria. Va esguardar la imatge del seu marit reflectida en el vidre, les seves arrugues profundes, la seva barba descurada, els seus ulls esperitats.

—És una mica fàcil, així... —va dir ella en veu baixa.

—Fàcil? Què hi ha de fàcil?

La Penelope continuava absorta en els llums del poble, esperant, desitjant sentir el soroll i la calor de tota aquella gent reunida a l'entorn. Perquè tenia fred. Un fred inesperat i profund. Esgotador.

—On has estat? —va mormolar.

—Hem remolcat el Metis fins al port... i... els nois han tornat a marxar.

—Això ja ho sé —va respondre ella. Va recolzar-se a la cortina, al costat de la finestra; va acaronar-la, va contenir-se per no aferrar-la com si fos una corda.

Va alenar profundament.

—On heu estat, *abans*.

—Hem anat a cercar-lo.

—Estrany, no trobes? —va preguntar llavors ella, girant-se cap al centre fosc de l'estança—. L'has buscat durant mesos, sense dir res a ningú, sense... dir-me res a mi. I, després, vet aquí que torna tot sol, amb un nou grup de nois que vénen a cercar-te.

L'Ulysses va tancar els ulls. Després els tornà a obrir.
—Escolta, potser és millor que en parlem demà...

—No —va mormolar la Penelope—. No en parlarem demà.

—Escolta, amor meu...

La bufetada de la Penelope va ser seca. Inesperada. Va agafar l'Ulysses per la galta dreta i li va girar la cara.

—És una mica massa fàcil, així... —va tornar-hi la Penelope—. Durant quant de temps has estat fora, eh? Durant quant de temps? I on? Qui sap on s'amaga aquesta vegada el gran Ulysses Moore? I els altres se'n van un rere l'altre per cercar-te o perquè te n'has anat, fins a deixar-me aquí tota sola. Fins i tot en Rick ha desaparegut! I tu? Vas anar a raure a la selva amazònica presoner dels caníbals? Ah, molt bé! I com vas arribar-hi? Vas arreglar l'Èol? Magnífic. Jo, però, no sabia res de tot això. No en sabia res. I pensava que aquesta vegada havies mort. Ho entens, això? Ho entens?

L'Ulysses continuava amb el rostre tres quarts torçat, cap allà on l'havia fet girar la bufetada de la seva esposa.

—Esclar que ho entens... I és això el que encara em fa més mal: que ho entens i fas veure que no. Com si no hi hagués res més important a fer...

—Penny...

—No —va dir ella—. No em diguis així. La Penny ja no hi és, Ulysses. La Penny vivia fa trenta anys, a Venècia, i s'enamorà perdudament d'un home que li va dir que

podia viatjar en el temps. Li deia que la portaria amb ell. I la Penny s'ho va creure. Tots dos junts, li deia aquell home tan atractiu vingut de no se sap on. I la Penny va creure's aquella paraula, "junts".

L'Ulysses Moore va respirar.

La Penny, de cua d'ull, guaitava fora la finestra. I, com si hagués notat que havia succeït alguna cosa important, se n'allunyà.

—Fins demà... —va dir travessant la sala. —Em diuen que el sofà és molt còmode.

L'Ulysses va fer una ullada al sofà, desconsolat. I va balbucejar:

—Potser, si hi hagués una...

Des de l'escala, la Penelope va llançar-li una manta de llana que va lliscar, flonja, fins als seus peus.

L'Ulysses s'ajupí a recollir-la.

Després, també ell va quedar embadalit, amb la mirada posada sobre la badia que llambrejava. El sicòmor del jardí havia començat a moure's, lent.

El vent bufava de nou.

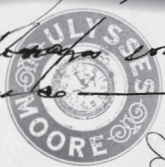

CAPÍTOL 2

Les CLAUS de la CASA

O LLOCS FANTÀSTICS,
SALES PER DEIXAR-HI
BARCASSES D'ESTIU.

Handwritten text in cursive script, partially obscured by a circular stamp.

Uau! —van exclamar els bessons Brady esbalaïts.
—Aquest lloc és... magnífic!
Els seus ulls van girar disparats primer a la dreta, després a l'esquerra. Tots seguit cap amunt, després cap avall.

Eren dins un magatzem abandonat, gran com un camp de bàsquet. Estava atapeït de caixes i de mobles vells, però res que no es pogués retirar amb mitja jornada de treball.

—Has vist quina cosa, germà? —va preguntar el primer dels bessons Brady.

—Magnífic. Magnífic.

—Com l'has descobert, Murray?

En Murray estava tan desconcertat com ells, però mirava de dissimular-ho. Aturats al llindar del magatzem, n'admirava l'estructura de ferro, els eixos blancs, els finestrons plens de llum. I ja s'imaginava, al bell mig de la sala, la gran pista de cotxes del professor Galippi completament muntada.

—És segur, senyor Kinkaid?

Al costat d'ell hi havia un home molt alt, d'espatlles amples. Una melena grisa li queia sobre unes galtes enfonsades, típiques de qui està lluitant contra una cruel malaltia. Es movia fatigosament, però somreïa davant l'entusiasme dels nois.

—És a la vostra disposició —va dir simplement.

Del centre del magatzem estant, els dos bessons van exclamar:

—Ho has sentit, germà? És tot nostre.

—Tot nostre!

Van seguir repetint-s'ho mentre es passejaven entre els objectes deixats en aquell indret abandonat, entusiasmant-se amb cada cosa que tocaven.

—No sé com donar-li les gràcies... —va dir en Murray.

—És el mínim que puc fer pel teu pare.

En Murray hauria volgut demanar-li el perquè. Però no va atrevir-s'hi. Mai no havia entès realment el motiu pel qual el seu pare encara era a la presó. I per què tots els seus vells amics parlaven d'ell amb un gran respecte. O amb certa tristor, com el senyor Kinkaid. Així, doncs, va deixar pas al silenci i als xisclets dels bessons Brady, que anaven fent comentaris.

—Com està el vell? —va demanar el senyor Kinkaid.

—Està bé —va respondre en Murray—. Resisteix. L'advocat diu que potser hi ha alguna possibilitat que surti abans.

—I la mare?

—També està bé la mare.

Un dels bessons Brady acabava de trobar un parell de pales de ping-pong velles. Les agitava enlaire com si espantés mosques.

—I tu què fas? Vas a l'escola?

—Sí, vaig a l'escola. I en barca, quan puc.

—Quina mena de barca?

—Una d'aquelles velles... molt velles. Però que encara resisteix el mar.

El senyor Kinkaid va ficar-se les mans a la butxaca. I, després, els llançà un manat de claus.

—Fas bé. A mi, també m'agradaria anar en barca, marxar d'aquesta ciutat. Però mai no ho he fet de debò...

En Murray va observar-lo, a l'expectativa, com un caçador a l'aguait.

El senyor Kinkaid va seguir el fil dels seus pensaments; després, quan va arribar al nus d'allò que volia dir, va arrugar els llavis:

—És la nostàlgia, el problema. La idea que et plauria tornar a veure allò que has deixat enrere, com per arreglar-ho una mica encara. Però no. Si vols marxar lluny, has de marxar. Tu sol. Sense mirar enrere. I sense recança pels altres.

La campaneta de la porta d'entrada de la biblioteca va dringar sobre el cap de la Mina. La noia anava carregada de llibres. Va dirigir-se trontollant fins al taulell de préstec i va recolzar-hi els volums amb un profund sospir.

—No m'ho diguis: tots llegits? Ja? —va preguntar-li en Matthew, el jove bibliotecari de cabells arrissats.

La Mina va fer una ganyota realment poc convençuda. Com si estigués a punt d'explicar alguna cosa i, finalment, es rendís a confessar tot el contrari:

—En realitat no. No n'he llegit ni la meitat.

En Matthew va fer el gest de replicar, va controlar ràpidament el fitxer i va dir:

—Mina, sàpigues que encara pots...

—Ho sé, ho sé. És que... —va vacil·lar— en realitat no puc!

Tot i que els havia recolzat sobre el taulell, encara no els havia deixat anar de les mans: els volums dos i tres de *Gormenghast*. La temible Margareth Atwood, insensatíssima per a la seva edat. La preciosa edició dels *Relats meravellosos i la novetat de l'insòlit*, una nova versió de les seves preuadíssimes *Mil i una nits*.*

—Hi ha res que no vagi bé? —va preguntar en Matthew tímidament.

La Mina va acariciar el recull de contes de Nadal de Charles Dickens.

—No, va... tot bé.

—Per la teva cara no ho diria pas.

*Nota del traductor. L'autor del manuscrit es refereix aquí amb tota probabilitat a la nova traducció anglesa de les *Mil i una nits*, a cura de Malcom Lyons, publicada amb el títol *Tales of the Marvellous and News of the Strange*.

Ella va alçar la mirada, orgullosa.

—I què en diries?

—Mina, perdona.... —va provar de justificar-se en Matthew. Va alçar-se tímidament de la cadira, per fer la volta al taulell. Però ella va recular desconcertada.

—Perdona... —va mormolar mentre una llàgrima inoportuna li apareixia a la vora de les parpelles—. És que...estic a punt d'anar-me'n.

En Matthew va recolzar-se sobre la pila de llibres.

—El meu pare ha obtingut, per fi, el seu tan desitjat càrrec directiu a Amèrica —va explotar la Mina alçant els braços—. I així, doncs, res... marxem! De seguidaa...! Dissabte —va afegir finalment, amb un fil de veu.

Per la seva reacció, la Mina havia agafat en Matthew totalment desprevingut. Va badar els ulls i va semblar que el seu nas s'allargava encara més.

—Em... em... sap greu —va dir—. Jo... és segur al cent per cent?

La Mina va assentir. Havia deixat de comptar les vegades que aquella partença havia estat una amenaça. Aquesta vegada era certa. Tots cap a Amèrica, a seguir la carrera del pare.

Maleït sia.

Va girar-se i va fer el gest de marxar.

—Vols que t'acompanyi? —va preguntar en Matthew,

darrere seu. Va fer un gest vague en direcció a la sala mig buida.

Oh, i tant que ho voldria! L'hi hauria agradat molt! No desitjava altra cosa. Després, però, què li hauria quedat d'aquell desig?

Tan sols un motiu més per no voler marxar.

—Gràcies —li va dir. I després va córrer cap a fora, fent sonar furiosament la campaneta de la porta d'entrada—. De totes maneres, passaré a acomiadar-me!

En Matthew va aturar-se confós.

Va seure.

Va pensar-hi una vegada i una altra.

Va remenar per sota el taulell i va treure una capsa grisa, l'obrí i n'extragué el petit corn d'un telèfon de baquelita negra que hi havia a dins.

Va marcar un número.

Va esperar un grapat de segons.

—Club de Viatgers Imaginaris —va respondre una veu força familiar.

—Jason, ets tu? —va assegurar-se'n en Matthew—. Crec que és urgent.

Eren les quatre de la tarda. El sol treia el cap per entre un banc de núvols ràpids i amenaçadors. Una ventada freda i penetrant, que despentinava la vegetació de

l'aiguamoll, s'havia alçat de sobte. No hi havia cosa que anunciés millor el pressentiment d'un canvi imminent que els arbres agitats pel vent.

En Connor va ensumar l'aire i accelerà el pas. El cel era una gran tovalla tenyida de gris, carregada d'aigua, a punt de ser cargolada d'un moment a l'altre. Com si digués: corre o quedaràs banyat de cap a peus.

I vet aquí que va córrer entre els arbustos. Va saltar els matolls i va ficar-se entre dues amenaçadores flassades d'herba alta per davallar cap al riu.

En Connor tornava de l'estany de la carena, on havia passat els darrers dies reparant l'Ítaca, la seva vella barca. Restaurar-la estava resultant més laboriós del previst i molt més car. L'embarcació, que hauria valgut més abandonar enmig del mar, havia estat recuperada en molt mal estat. No només perquè la quilla havia quedat feta miques i s'havia de substituir l'arbre: semblava com si alguna cosa l'hagués investida. I perforada. Alguna cosa com ara un torpede.

En Connor va panteixar.

Començava a plovisquejar, però era tan sols l'última advertència abans del gran temporal. Va albirar la silueta del Metis, la seva proa viking, els relleus de la batallola sobre el pont de comandament, i va pensar que havia aconseguit tornar a temps. Va fer les últimes gambades.

Després s'aturà.

Al costat del Metis hi havia un home. Una silueta prima i escanyolida, enfundada en un vulgar impermeable i amagada darrere un fil de fum que pujava serpentejant contra el vent.

En Connor va dubtar, va treure's els cabells dels ulls.

—Que vol res? —va preguntar de lluny estant, a l'aguait.

—Viu aquí vostè? —va cridar el desconegut mirant de fer-se sentir.

Ara el vent xiulava fort.

En Connor va vacil·lar. Dos homes, enmig de l'aiguamoll, a pocs minuts que descarregués el temporal, al costat d'una vella nau viking: no calia massa cosa més a dir.

Va un gest afirmatiu.

—El nom de Larry Huxley li diu alguna cosa? —va continuar l'altre.

En Connor va quedar esbalaït. Però va dissimular.

—Hauria?

—Diguem que no, però... —L'home li assenyalà el Metis. Les lletres sobre el buc, l'arbre amb prou feines restaurat, els senyals del recent naufragi i les reparacions apressades que semblaven inflamar-se com ferides—. Podem parlar?

—No veig per què —va respondre en Connor.

—Encara que sigui per estalviar-me una pulmonia
—respongué l'home.

Llavors en Connor va veure-li el rostre. Barba curta,
cabells despenjats, ulls de detectiu aficionat.

I una acreditació que així ho corroborava.

—Està bé, entri —va convidar-lo, tot pujant per l'es-
caleta de corda ja desgastada—. Vigili de no relliscar.

